

Csaba Lilla

MORFÓZIS

„Ami bennem hús és vér, odakinn csak kő marad.”
Hiátusom, mint a nyílt tenger, formátlan, végelethetetlen.
Hiátusoddal átítatva kábulatnyi zengő érc,
fodrozódó hullámverés. Egy percnyi végtelen. Belehullva –,
csak az örök hallgatag mélység.
A koncentrikus körök szélén túl: szabad vagy – egész, törhetetlen –,
– ami bennem hús és vér, bennem így hús és vér marad.
Ha átléped, benned hús és vér vagyok. –
Odakinn csak kő maradok.

ÚJJÁTEREMTVE

Köd csikorog a fákon.
Lassú fény hullámzik szálain.
Oldott magány egy mozdulat –
Eljátszva újra a végtelent.
Hangod csendjétől rezzen lélegzetem.
Bennem vagy.
Pillanatnyi emlékezet.

AKKOR

akkor elnyúlt bennem
hiánytalan csendjével
-mint hullámtalan part-
a levegővétél,
ahogy létezésen könyöklő,
tét nélküli délutánok.

VONZÁS

„szabad a kép, a képzelet”
ahogy átfolyik
s kanyarog minden
elmosódnak
határaid is, vonalad

a határvonal
ahol átlépsz
zubogó érből a tengerbe
kétszer is belelépsz
ugyanabba
mert sodrásában
épp a sodrás
húz magadtól:
a megmagyarázhatatlanba.

RÉTEGZŐDÉS

felületek:
repedések, gyűrődések,
síma csendek. az individuum tükre:
fények-árnyak. A sugarak egy pontban
találkoznak: értelem.
törzsemből ágak nyílnak.
az ágakon hajtások
és száraz avar:
örök némaságba fojtott és hangjukat kereső sztrádák.